

Daniel - Comentarii W. McDonald

I. FIDELITATEA STATORNICĂ A LUI DANIEL ȘI A COLEGILOR SĂI

Scena pe care se desfășoară acțiunea din acest capitol este curtea împăratului Nebucadnețar din Babilon la câțva timp după atacul dezlănțuit împotriva Ierusalimului în al treilea an al domniei lui I[eh]oiachim. Nebucadnețar a dat poruncă să i se aducă vreo câțiva tineri evrei „fără vreun defect, frumoși la înfățișare și instruiți în toată înțelepciunea, având cunoștințe și înțelegere în știință” care să-l slujească în palatul său. Printre aceștia s-au numărat și Daniel, Hanania, Mișael și Azaria cărora li s-a dat ulterior nume caldeene, Belșatar, Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Ca parte din pregătirea lor ei trebuiau să se hrănească din bucatele alese ale împăratului și să bea vinul său. Între aceste alimente se găseau probabil și unele cărnuri de animale necurate din punctul de vedere al legilor Vechiului Testament sau aveau legătură cu închinarea la idoli.

S-ar părea că există o discrepanță între Daniel 1:1 și Ieremia 25:1. La Daniel se spune că Nebucadnețar a asediat Ierusalimul în anul al treilea al domniei lui Ioiachim, pe când în textul din Ieremia se precizează că anul al patrulea al lui Ioiachim a corespuns cu primul an al lui Nebucadnețar. Explicația rezidă în deosebirile dintre sistemul evreiesc și cel babilonean de calculare a anilor.

Dând dovadă de multă noblete, Daniel a refuzat să se hrănească din aceste alimente, cerând permisiunea ca atât el, cât și prietenii săi să poată consuma legume și să bea apă. Așpenaz, căpetenia famenilor (care evident nu avea cunoștințe despre obiceiurile evreilor, nici despre Dumnezeul lor), a fost îngrozit când a auzit una ca asta, spunând că, întrucât el răspundea de ei, era în pericol să-și piardă capul, dacă planul lor nu va reuși.

Totuși cererea lui Daniel a fost satisfăcută. La sfârșitul perioadei de încercare de zece zile, ei s-au înfățișat înaintea împăratului, arătând mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din alimentele alese ale împăratului. Și astfel ei au fost primiți de împărat. Dumnezeu le-a dăruit acestor tineri cunoștință și pricepere în tot felul de scrieri și în înțelepciune iar lui Daniel i-a dăruit pricepere în toate vedeniile și visele sale.

II. VEDENIA LUI NEBUCADNEȚAR DESPRE IMAGINEA ALCĂTUITĂ DIN PATRU METALE

Nebucadnețar a avut un vis pentru care a cerut să i se dea nu numai tălmăcirea, ci și conținutul propriu-zis al visului - lucru nemaipomenit de dificil, ca să nu spunem de-a dreptul imposibil de realizat. Proprii săi înțelepți, caldeenii, nu au fost în stare să-i redea visul sau semnificația sa, drept care împăratul a luat o hotărâre cât se poate de aspră conform căreia toți înțelepții (inclusiv Daniel și toți tovarășii săi) să fie nimiciți!

Ca răspuns la rugăciune, Daniel a aflat de la Domnul în timpul unei vedenii de noapte natura visului și tălmăcirea sa. Mulțumindu-I pentru bunătatea și îndurarea Sa, Daniel l-a binecuvântat pe Dumnezeu cerului compunând o minunată rugăciune de laudă. Apoi s-a dus la Arioc ca să preîntâmpine omorârea înțelepților Babilonului. După ce a fost dus de Arioc în prezența împăratului, Daniel a dezvăluit sursa secretului său de proveniență divină.

Daniel a făcut cunoscut faptul că împăratul a văzut un chip mare, splendid și înfricoșător. Capul acestei imagini era din aur curat, pieptul și brațele din argint, pânțele și coapsele din bronz, fluierile picioarelor din fier iar picioarele de fier și de lut. Nebucadnețar a văzut, în visul său, cum o piatră s-a dezlipit fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut țândări. Piatra care lovise chipul s-a făcut un munte mare ce a umplut tot pământul.

Chipul acesta reprezenta cele patru puteri mondiale ale Neamurilor care aveau să domine lumea, stăpânind și peste poporul evreu. Nebucadnețar, monarhul absolut (Babilonul), a fost capul de aur (v. 38). Persia a fost reprezentată prin brațele de argint, un braț fiind Media, celălalt Persia. Grecia, a treia împărăție, a fost pânțele și coapsele de bronz. Imperiul roman a fost reprezentat de cele două fluieri ale picioarelor și de picioarele de fier, fluierile picioarelor fiind aripile de est și respectiv de vest ale împărăției. Picioarele de fier și de lut reprezintă imperiul roman, trezit din starea sa de latență, iar degetele de la picioare reprezintă zece regate. Observați valoarea descrescătoare a metalelor, în paralel cu sporirea puterii (cu excepția picioarelor din fier și lut). Observați de asemenea că omul își înfățișează imperiile sub forma unor metale prețioase, pe când Dumnezeu prezintă aceste împărății în chip de fiare sălbatice (cap. 7). Domnul Isus este piatra tăiată fără ajutorul mâinilor. El va distruge cele patru împărății și va domni peste întregul pământ, împărăția Sa rămânând veșnic în picioare.

Când a auzit împăratul Nebucadnețar înțelepciunea lui Daniel, l-a făcut dregător peste întreaga provincie a Babilonului și administrator șef peste toți înțelepții din Babilon. Iar cei trei tineri evrei [prietenii ai lui Daniel] au primit posturi de adjuncți sau asistenți ai săi.

III. IDOLUL DE AUR AL LUI NEBUCADNEȚAR ȘI CUPTORUL DE FOC

Nebucadnețar a făcut un chip idolatru din aur sau o statuie, cu înălțimea de șaiszeci de coți, plasând-o în câmpia Dura. Apoi a dat poruncă tuturor oamenilor, ca la auzul sunetului trâmbiței, cavalului, chitarei, lirei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică, toți să se prostearnă și să se închine acestei imagini, cei care vor îndrăzni să nu se închine urmând să fie aruncați într-un cuptor aprins.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego, fiind evrei credincioși, au refuzat să se închine idolului, drept care au fost pârâți de unii caldeeni la împărat.

Acesta le-a dat șansa să se răzgândească, dar ei nu s-au clintit din hotărârea lor. Ce minunată a fost încrederea lor că vor fi izbăviți! Dar chiar și dacă nu vor fi izbăviți, ei au precizat că vor rămâne fideli Domnului. Prin urmare, împăratul a poruncit să fie încălzit cuptorul aprins de șapte ori mai tare ca de obicei și apoi a poruncit ca cei trei tineri evrei să fie aruncați în el îmbrăcați.

Cuptorul a fost atât de încălzit încât oamenii care i-au aruncat pe cei tineri în el au fost omorâți. Dar când a privit Nebucadnețar plin de uimire în cuptor, a văzut patru bărbați, respectiv cei trei tineri evrei și al patrulea, al cărui chip era ca al Fiului lui Dumnezeu (NKJV) sau ca a unui fiu de dumnezei (text marginal din ediția NKJV). Noi credem că a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, indiferent de ce a crezut împăratul. Domnul procedează în felul următor cu noi: fie ne izbăvește din necazuri, fie este alături de noi când trecem prin necazuri.

Tinerii evrei au fost total nevătămați. Focul a ars doar legăturile cu care erau legați. Suferințele nu fac altceva decât să ne elibereze de lucrurile ce ne țin legați. Regele a fost atât de impresionat încât a interzis să se vorbească împotriva Dumnezeului evreilor, promovându-i pe cei trei tineri în provincia Babilon. Toate acestea în pofida faptului că aceștia nesocotiseră cuvântul său!

IV. VISUL LUI NEBUCADNEȚAR DESPRE ARBORELE RUINAT ȘI SEMNIFICAȚIA SA

Aici regele Nebucadnețar asistă la măreția Dumnezeului Celui Preaînalt și trece printr-o experiență care îl conduce la convertire (v. 1-3). El a visat un vis pe care înțelepții săi nu au reușit să-l dezlege, drept care a trimis după Daniel și i-a istorisit visul.

În visul său Nebucadnețar a văzut un copac foarte înalt, frumos și plin de rod. Copacul acesta a crescut foarte mult, vârful său înălțându-se până la cer și întinzându-se până la marginile pământului. Un paznic sfânt din cer a poruncit ca acest copac să fie tăiat și despuiat de frunze, până când va rămâne doar un ciot cu rădăcinile sale în pământ.

Apoi sfântul a făcut portretul unui om care și-a pierdut mințile și a devenit aidoma unui animal sălbatic al pământului timp de șapte ani.

Daniel i-a spus împăratului că acest copac îl înfățișa pe el și imperiul său mondial. El avea să-și piardă tronul, devenind nebun timp de șapte ani, trăind ca un animal de pe câmp. (Termenul medical ce definește această stare este boantropie. (Boantropia (om-bou) este o formă rar întâlnită de monomanie. Dr. R. K. Harrison relatează pe larg un astfel de caz pe care l-a întâlnit la un spital de boli mintale din Londra) Dar ciotul a însemnat că Nebucadnețar nu va fi nimicit, ci restaurat.

Daniel l-a sfătuit pe împărat să-și schimbe purtarea. Dar după douăsprezece luni în care împăratul n-a dat dovadă de nici o pocăință, vedenia s-a împlinit. Timp de șapte ani el a trăit ca un animal sălbatic. La sfârșitul acestei perioade de timp, el s-a întors la Dumnezeu și a recunoscut că El este Cel Preaînalt care trăiește în veac. Apoi împăratul a fost restaurat la gloria de odinioară a împărăției sale.

V. CĂDEREA LUI BELȘAȚAR VESTITĂ DE MÂNA CARE A SCRIS PE PERETE

Belșatar a fost fiul lui Nabonidus și nepotul lui Nebucadnețar („tatăl" din v. 2 poate avea și sensul de „bunic"). Belșatar a dat un mare ospăț, la care a folosit vasele sacre de aur și argint pe care Nebucadnețar le furase din templul din Ierusalim pentru această petrecere idolatră. Regele și entourageul său s-au îmbătat cu vin, elogiindu-și dumnezeii de aur și argint, de bronz și de fier, de lemn și de piatră.

În timp ce împăratul și dregătorii aflați sub conducerea sa bencheluiu, deodată au apărut degetele unei mâini de om, care au scris pe perete. Îngrozit, împăratul a oferit roba sa de purpură, un lanț de aur și promovarea în unul din cele trei posturi de conducători (probabil împreună cu Nabonidus și Belșatar) oricărui om care va putea tălmăci scrisul.

La sugestia reginei, a fost adus Daniel și rugat să interpreteze semnificația scrisului. (Asta se referă probabil nu la soția lui Belșatar, ci la ceea ce noi am numi regina mamă.) Chiar după scurgerea unui număr apreciabil de ani și după schimbările intervenite în guvernul împărăției, cineva și-a amintit de excelenta înțelepciune și spiritualitate a lui Daniel. Prin urmare, Daniel a fost dus în fața împăratului.

După ce a trecut în revistă experiența lui Nebucadnețar și l-a mustrat aspru pe Belșatar pentru profanarea vaselor din templu, prin folosirea lor în cadrul unui ospăț idolatru însoțit de beție, Daniel a trecut la descoperirea scrisului și a semnificației sale.

Cuvintele scrise de mână au fost: MENE, MENE, TECHEL, UP-HARSIN. MENE înseamnă „numărat" Dumnezeu a numărat imperiul babilonean și i-a pus capăt. TECHEL (Techel este înrudit cu termenul ebraic șechel. Cuvintele sunt în limba celor prezenți la acel ospăț (aramaica), dar înțelesul a fost atât de încriptat încât ei n-au putut înțelege mesajul. În plus, se poate ca textul să fi fost prezentat în altă scriere decât cea folosită curent în limba aramaică) înseamnă „cântărit." Belșatar a fost cântărit în balanță și găsit ușor. UPHARSEN înseamnă „împărțit" sau divizii. (PHARSIN este pluralul lui PERES. iar particula „U" înseamnă „și".) Împărăția lui Belșatar a fost împărțită și dată mezilor și perșilor. Chiar în noaptea aceea, armatele medo-persane au mășlăuit în Babilon, ucigându-l pe Belșatar și preluând conducerea asupra acestui imperiu mondial. Noul împărat a fost Darius Medul.

VI. DECRETUL LUI DARIUS ȘI GROAPA CU LEI (cap. 6)

În acest capitol, unul din cele mai cunoscute capitole din întreaga Biblie, Daniel trăiește sub domnia persana. El a fost promovat de împăratul Darius, devenind unul din cei trei guvernatori având în subordine o sută douăzeci de satrapi. Datorită excelentului spirit de care era animat Daniel, Darius s-a gândit să-l facă mai mare peste întregul domeniu.

Poarta Iștar. O procesiune înaintea pe Calea lui Marduc, intrând în palatul lui Nebucadnețar prin masiva poartă Iștar, în această pictură de Maurice Bardin. Faimoase gădini suspendate sunt înfățișate în colțul din dreapta sus, iar turnul Zigurat al cetății se poate vedea în spatele lor.

Sclujbași geloși pe Daniel, care știau că nu vor găsi niciodată vreun lucru care să constituie o infrațiune reală din partea lui, au reușit să-l convingă pe împărat să adopte o lege prin care să se interzică orice rugăciune în afară de cele adresate împăratului, timp de treizeci de zile. După ce decretul devenea lege, nu mai putea fi schimbat. Ce exemplu minunat și vrednic de urmat este statornicia lui Daniel! (1 Petru 3.13-17).

Împăratul Darius a semnat decretul scris, dar Daniel a continuat să se roage lui Dumnezeu de trei ori pe zi, drept care dușmanii lui l-au pârât la împărat. (În Estera, regele Ahașveroș a fost și el înduplecat de supușii săi să scoată o lege cu neputință de modificat prin care să fie condamnat poporul lui Dumnezeu. Daniel, amenințat în groapa cu lei, și Estera, înfruntându-l pe Ahașveroș, au fost în pericol de a-și pierde

viața. Ambii s-au bizuit însă pe Dumnezeu ca să-i salveze, înfruntând primejdia cu mult eroism. Ambii au fost străini în imperiul persan. În fiecare din cele două cazuri, un rege persan a regretat că a semnat un decret ce a devenit o lege irevocabilă. În ambele relatări, poporul lui Dumnezeu a fost salvat de dușmanii săi.)

Darius s-a chinuit până la asfințitul soarelui în încercarea de a-l face scăpat pe Daniel, dar decretul nu putea fi schimbat cu nici un chip. Prin urmare, a fost nevoit să dea curs lucrurilor, Daniel urmând să fie aruncat în groapa cu lei. Totuși regele acesta păgân l-a încurajat pe Daniel, spunând că Dumnezeul pe care Daniel îl sluja neconțenit îl va izbăvi. Ce minunat e să observăm cum până și necredincioșii scot în evidență uneori credința și morala unor credincioși consecvenți pe care au avut prilejul să-i urmărească îndeaproape. Numai că, din nefericire, adesea creștinii își dezamăgesc prietenii și rudele necredincioase prin faptul că nu dau dovadă de înaltele norme de credință și trăire creștină pe care lumea se așteaptă să le vadă etalate de copiii lui Dumnezeu.

Renunțând la obișnuitele sale distracții nocturne, Darius a petrecut noaptea în post. Dis-de-dimineață, plin de îngrijorare, împăratul s-a dus în grabă la groapa cu lei, unde l-a găsit pe profetul evreu nevătămat de aceștia. În maniera sa obișnuită, cucernicul profet l-a dat lui Dumnezeu toată slava: „Dumnezeul meu Și-a trimis îngerul și a închis gura leilor, așa încât aceștia nu mi-au făcut nici un rău.”

Apoi pârașii lui Daniel au fost aruncați în groapa cu lei, fiind sfâșiați de aceștia. În consecință Împăratul Darius a emis un decret către toate popoarele, națiunile și limbile ca să dea cinste Dumnezeului lui Daniel.

Primele șase capitole din Daniel sunt în principal de natură istorică; următoarele șase sunt profetice. Visul lui Daniel și vedeniile sale din capitolele 7 și 8 au avut loc în timpul domniei lui Belșațar, împăratul Babilonului, înainte de venirea la putere a mezilor și perșilor.

În capitolul 7, avem vedenia lui Daniel despre cele patru fiare mari ce au ieșit din mare. (Marea Mare este Mediterană.) Acestea reprezintă patru imperii mondiale. Leul reprezintă Babilonul. Aripile de vultur sugerează iuțea cuceririi. (Leul înaripat a fost simbolul Babilonului, după cum leul apare și în emblema Regatului Unit iar vulturul face parte din emblema Statelor Unite.) Aripile smulse se referă probabil la alienarea mintală a lui Nebucadnețar iar restul versetului 4 la refacerea și convertirea lui.

Ursul reprezintă Medo-Persia. Latura persană a fost elevată la o poziție superioară față de cea a mezilor. Cele trei coaste pe care le ținea în gură reprezintă probabil trei sectoare ale imperiului babilonean ce au fost prădate de mezi și perși sub domnia lui Cyrus - Babilon în est; Egipt în sud; și regatul Lidian în Asia Mică.

Leopardul este tipul Greciei. Cele patru aripi de pasăre ale sale se referă la rapida expansiune a imperiului grec. Cifra patru reprezintă lumea, pe când termenul aripi se referă la iuțea. În decurs de numai treisprezece ani, Alexandru a cucerit lumea, mărșăluind până în India. Apoi el a murit la vârsta de treizeci și trei de ani - ducându-se în mormânt cu mâinile goale. Cele patru capete ale leopardului au inițiat după câte se pare divizarea imperiului în patru părți, conduse de patru generali ai lui Alexandru, după moartea acestuia.

A patra fiară, puternică și distructivă, s-a deosebit de celelalte, dar a fost dominată de aceleași trăsături de fiară. Este descrisă drept nespus de înspăimântătoare și de puternică, cu dinți mari de fier - toate acestea fiind o referire la imperiul roman, ce avea să succedă imperiului grec, după care avea să înceteze. Apoi, după o perioadă considerabilă de timp, avea să fie reanimat. În forma sa reanimată, urmează să aibă zece coarne, adică zece regi și un corn mic, adică viitoarea căpetenie a imperiului roman reanimat - Anticrist.

În versetul 9, Daniel zugrăvește al cincilea și ultimul imperiu mondial - glorioasa împărăție a Domnului Isus Cristos. Lui I se va da domnia universală. Descrierea Celui Bătrân de Zile din aceste versete se aseamănă cu cea a lui Cristos de la Apocalipsa 1. Dar această identificare e mai estompată în versetul 13 prin expresia Unul ca Fiul Omului venind înainte de Cel Bătrân de Zile. În acest caz ar însemna că Cristos ar veni înainte de El însuși. Poate că e mai bine să considerăm aici varianta că Cel Bătrân de Zile este Dumnezeu Tatăl. Unul ca Fiul Omului ar fi în acest caz Domnul Isus, care vine înainte de Tatăl pentru a l se încredința împărăția. Cel Bătrân de Zile ocupă scaunul de Judecător la curte (v. 10,26). Cornul mic și imperiul său sunt distruse (v. 11). Celelalte imperii mondiale își încetează de asemenea existența, dar națiunile și populația acestora își continuă existența (v. 12). Domnului Isus i se acordă stăpânire, slavă și o împărăție care nu va fi înlocuită niciodată (v. 14).

Când Daniel și-a exprimat nedumerirea și neliniștea, un tălmăcitor neidentificat a explicat că cele patru fiare mari reprezintă patru domnitori mondiali care se vor ridica din pământ, dar vor fi înlocuiți de împărăția Celui Preaînalt și a sfinților Săi. Pe când împărățiile acestei lumi vor trece cu toate, sfinții celui Preaînalt vor avea o împărăție veșnică. În versetul 3 fiarele ies din mare, care este în general simbolul națiunilor neevreiești. Aici în versetul 17 ele ies din pământ, fiind probabil o referire la caracterul lor nespirtual și la concepția lor morală legată doar de pământ.

Daniel a fost dornic să cunoască amănunte legate în special de fiara a patra, care le-a întrecut pe celelalte în privința cruzimii și ferocității. De asemenea a dorit să cunoască adevărul și despre cele zece coarne și despre celălalt corn, înaintea cărora căzuseră trei. El a văzut cum cornul cel mic a făcut război sfinților din timpul Tribulației, până când a venit Cel Bătrân de Zile, punând capăt suferințelor lor și dându-le împărăția.

Tălmăcitorul neidentificat a dat explicațiile necesare în legătură cu fiara a patra, cu cele zece coarne și cu înfumuratul corn mic. Acesta va huli pe Cel Preaînalt, îi va persecuta pe sfinți și va încerca să modifice calendarul ebraic timp de trei ani și jumătate. (Acesta este Marea Tribulație sau Marele Necaz descris de Domnul Isus la Matei 24:21). Dar va fi depozat de puterea sa și împărăția veșnică a Domnului nostru va fi inaugurată. Daniel a răspuns cu uimire și consternare.

VIII. VEDENIA LUI DANIEL DESPRE NAȚIUNILE BERBEC ȘI CAPRĂ

Peste doi ani Daniel a avut o vedenie a unui berbec și a unui țap. Berbecul a fost Persia iar cele două coarne doi regi: al Mediei și al Persiei. Un corn a fost mai înalt decât celălalt, căci regele persan a fost mai puternic. Berbecul a fost pornit pe cuceriri militare, spre vest, spre nord și spre sud, părănd de neînving.

Apoi un ȝap (Grecia) a venit din vest  i a făcut cuceriri extraordinare. La moartea lui Alexandru,  mp r  ia sa a fost divizată în patru p r i, descrise prin cele patru coarne de seamă, care au venit spre cele patru v nturi din cer.

Unul din aceștia a fost ulterior condus de cornul mic (Antioh Epifanul), ale cărui succese militare l-au purtat în sud, în est  i în Palestina ( ara Sl vit ). Versetul 10 descrie persecu iile lansate de el împotriva evreilor. (Antioh se înscrie în lungul  ir al celor ce i-au ur t pe evrei, din care fac parte  i Haman  i Adolf Hitler. Antioh este un tip al lui Anticrist ce va veni. Lui Antioh  i plăcea să i se spună Epifanes (Ilustrul), dar evreii l-au poreclit altfel: Epimanes (Nebunul)! Istoria sa este redată în c r ile apocrife Macabei) El a rostit blasfemii la adresa Domnului, a făcut să înceteze jertfele la Ierusalim  i a profanat templul (v. 11, 12). Daniel a aflat că această profanare va dura două mii trei sute de zile. Lucrul acesta s-a  nt mplat între 171  .Cr.  i 165  .Cr.

Lui Gabriel i s-a poruncit să-i explice lui Daniel ce însemna vedenia.

De i era un om curajos  i evlavios, totu i Daniel a fost at t de cople it de frică în prezen a îngerului  nc t a căzut cu fa a înainte într-un somn ad nc. Poate prin asta s-a subliniat puterea  i sfin enia lui Dumnezeu care se simt chiar  i în prezen a  ngerilor Săi. Explica ia vedeniei începe în versetele 19-22, dar la versetul 23 se pare că ni se oferă o imagine ce transcende perioada lui Antioh Epifanul, duc ndu-ne la viitorul său omolog - un rege cu trăsături firoase care îl va prigoni fără milă pe poporul sf nt în timpul Marii Str mtor ri. El va fi plin de viclenie, m ndrie  i  n el ciune  i se va seme i chiar  i împotriva Prin ului prin ilor (Domnul Isus Cristos), dar va fi nimicit prin interven ie divină. Lui Daniel i s-a spus că vedenia se referă la viitor.

Daniel s-a  boln vit, suferind mai multe zile  i r m n nd perplex  i uluit.

IX. VEDENIA LUI DANIEL CU PRIVIRE LA CELE  APTEZECI DE SĂPTĂMÂNI ALE SUPREMA IEI NEEVREILOR

Ațiunea din acest capitol are loc în timpul domniei lui Darius Medul. Studiind cartea Ieremia, Daniel  i-a dat seama ca cei  aptezeci de ani de captivitate sunt pe punctul de a se  nceia.

El a mărturisit propriile sale păcate  i pe cele ale poporului său (vorbind la persoana  nt i plural)  i rug ndu-L pe Domnul să- i împlinească promisiunile cu privire la Ierusalim  i la poporul Iuda. Ca răspuns la rugăciunile sale, Dumnezeu i-a dăruit profetului extrem de importanta revela ie cu privire la cele „ aptezeci de săptămâni,” revela ie ce a fost denumită „coloana vertebrală a profe iilor din Biblie."

Cererile lui Daniel s-au întemeiat pe caracterul lui Dumnezeu (m re ia Sa, caracterul Lui neasemuit de mare  i de nepătruns, credincio ia Sa, neprihănirea, iertarea  i îndurările Sale)  i pe interesele Sale (poporul Tău, cetatea Ta, sf ntul Tău munte, l ca ul Tău de  chin ciune).

Pe c nd se ruga Daniel, Gabriel, zbur nd repede, a ajuns la el cam la ceasul jertfei de seară, spun ndu-i că este mult preaiubit - un tribut extraordinar, av nd în vedere că venea direct din partea lui Dumnezeu. Apoi i-a prezentat lui Daniel o privire de ansamblu a istoriei viitoare a poporului evreu sub semnul celor  aptezeci de săptămâni. Fiecare „s pt m n " (Termenul ebraic pentru s pt m n  înseamnă pur  i simplu un set de șapte, o unitate septimal   i astfel unii preferă să-l traducă prin heptad , termen de provenien  greacă,  nsemn nd șapte.) reprezintă șapte ani.  ntruc t această profe ie este at t de crucială pentru  n elegerea programului lui Dumnezeu, o vom examina etapă cu etapă.

 aptezeci de săptămâni au fost decretate pentru poporul tău (Israel)  i pentru cetatea ta sf nt  (Ierusalim), împlinirea în istorie a primei p r i a profe iei arată că s pt m nile sunt serii de șapte sau săptămâni de c te șapte ani. Astfel  aptezeci de săptămâni echivalează cu 490 de ani. Vom vedea că cele  aptezeci de săptămâni se împart în șapte săptămâni plus șaizeci  i două de săptămâni iar apoi, după un hiat, ultima s pt m n  din cele 70. La sfârșitul celor  aptezeci de săptămâni, se vor  nt mpla următoarele  ase lucruri:

Ca să pună capăt f r delegii, să curme păcatele. De i aceasta se referă probabil în sens general la toate căile păcătoase ale Israelului, ea are referire specială la respingerea de către na iunea Israel a lui Mesia. La a doua venire a lui Cristos, o r m  i   se va întoarce la El cu credin    i f r delegile  i păcatele na iunii vor fi iertate.

Ca să facă  p care pentru nelegiuire. Temelia  p c rii a fost pusă la Calvar, dar aici avem o referire la acea perioadă de timp, situată în viitor, când por iunea credincioasă a na iunii Israel va beneficia  i se va bucura de lucrarea isprăvită a lui Cristos.

Ca să introducă neprihănirea ve nic .  i aceasta ne trimite în viitor la A Doua Venire  i Mileniu, când Regele va domni în neprihănire. Este neprihănire ve nic  în sensul că va continua  i după cei o mie de ani, intr nd în eternitate.

Ca să pecetluiască vedenia  i profe ia. Corpul principal de profe ii ale Vechiului Testament se concentrează pe glorioasa revenire a lui Cristos pe pământ,  i pe domnia Sa ce va începe atunci. Prin urmare, corpul principal de profe ie se vor împlini la sfârșitul celor  aptezeci de săptămâni.

 i să ungă locul Preasf nt La începutul domniei de o mie de ani, templul descris la Ezechiel 40-44 va fi uns  i consacrat la Ierusalim. Gloria va reveni în Persoana Domnului (Ezechiel 43:1-5).

Pentru ca să  tii  i să  n elegi că de la darea poruncii de restaurare  i rezidire a Ierusalimului. Aici este vorba despre decretul lui Artaxerxes din 445  .Cr. (Neemia2:1-8).

P n  când Mesia Prințul. Asta se referă nu doar la Prima Venire a lui Cristos, ci mai cu seamă la moartea Sa (vezi v. 26a).

Vor fi șapte săptămâni, (patruzeci  i nouă de ani)  i 62 săptămâni (434 ani). Cele șaizeci  i nouă de săptămâni sunt  mp r  te în două perioade:  apte săptămâni  i șaizeci  i două de săptămâni. Cetatea va fi rezidit , cu pia a  i cu canalul de apărare, chiar în vremuri de restri te. Ierusalim avea să fie rezidit ( n timpul primei perioade de șapte săptămâni) cu o pia   publică  i cu un canal protector, dar nu fără opozi ie  i tulburări.

Apoi după cele șaizeci și două de săptămâni - adică după partea a doua din intervalul de șaizeci și nouă de săptămâni, respectiv porțiunea de șaizeci și două de săptămâni, care coincide cu sfârșitul celei de-a șaizeci și noua săptămâni, Mesia va fi tăiat. Aici avem o referire neîndoioasă la moartea Mântuitorului pe cruce.

Cu un secol în urmă în cartea sa intitulată The Corning Prince (Prințul care va veni), Sir Robert Anderson a oferit calcule exacte cu privire la cele șaizeci și nouă de săptămâni, folosind „anii profetici,” ținând cont de anii bisecți, precum și de erorile care s-au strecurat în calendar, de tranziția de la perioada premergătoare lui Cristos și la cea de după Cristos, etc, și a constatat că cele șaizeci și nouă de săptămâni au luat sfârșit exact în ziua triumfătoare a intrării a lui Isus în Ierusalim, cu cinci zile înainte de moartea Sa. (Aprilie 6, anul 32 d.Cr.,- potrivit lui Anderson. În vremurile noastre, Dr. Harold Hoehner, pornind de la dați diferite de plecare (anul 444 î.Cr.) și sosire (33 d.Cr.), a elaborat de asemenea un set perfect de date pentru această profeție.)

Dar nu pentru El însuși, sau, textual, și nu are nimic. Asta ar putea să însemne că El nu a primit nimic de la națiunea Israel, la care venise El. Sau ar putea însemna că El a murit fără să lase moștenitori aparenti (Isaia 53:8). Sau ar putea fi o afirmație cu caracter general despre sărăcia Sa lucie, ca unul care nu a lăsat în urmă decât hainele cu care era îmbrăcat.

Și poporul prințului care va veni. Acest prinț care va veni este căpetenia imperiului roman reanimat, despre care unii cred că este Anticrist. El va pune mâna pe putere în timpul Tribulației. Prin poporul său se înțelege, desigur, romanii. Va distruge cetatea și lăcașul de închinăciune. Romanii, sub Titus, au distrus Ierusalimul și minunatul templu de marmură, împodobit cu aur în anul 70 d.Cr.

Sfârșitul va fi cu un potop. Cetatea a fost nivelată ca de un potop. Nici o piatră din templu, de pildă, nu a mai rămas deasupra celeilalte. Titus a interzis soldaților aflați sub comanda sa să incendieze templul lui Irod, dar pentru că doreau să pună mâna pe aur, aceștia au nesocotit porunca sa, rezultatul fiind topirea aurului. Pentru a putea recupera aurul ce se scursese printre pietre, soldații au fost nevoiți să desprindă cu ranga pietrele una de alta, astfel împlinind cuvintele lui Cristos de la Matei 24:1, 2, precum și profeția lui Daniel.

Și până la sfârșitul războiului sunt stabilite pustiiri. De atunci încolo, istoria cetății avea să fie una plină de războaie și nimiciri. Sfârșitul de aici înseamnă sfârșitul vremurilor Neamurilor.

Am ajuns acum la săptămâna a șaptezecea. Cum am arătat deja, există un hiat între săptămâna a șaizeci și noua și săptămâna a șaptezecea. Această perioadă parantetică este Epoca Bisericii, care durează de la Rusalii până la Răpire. Ea nu este menționată expres în Vechiul Testament, căci a fost o taină ascunsă de Dumnezeu de la întemeierea lumii, dac descoperită de apostolii și profeții din perioada Noului Testament. Dar principiul unui hiat este minunat ilustrat de Domnul nostru în sinagoga din Nazaret (Luca 4:18, 19). Isus a citat textul de la Isaia 61:1,2a dar s-a oprit imediat după cuvintele „anul de îndurare al Domnului” (Prima Sa venire), omițând judecata ce va avea loc la A Doua Sa venire, reprezentată prin restul cuvintelor din textul citat: „și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” (Isaia 61:2b). Între „anul de îndurare al Domnului” și „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” urma să se deruleze Epoca Bisericii. Apoi el (prințul roman) va confirma un legământ cu mulți (adică cei mai mulți membri necredincioși din cadrul națiunii Israel) pe timp de o săptămâna (perioada de șapte ani a Tribulației). Acest legământ ar putea îmbrăca forma unui tratat de pace, tratat de neagresiune sau a unei garanții de asistență militară în cazul unui atac din partea unei națiuni împotriva Israelului.

Dar la mijlocul săptămânii el va pune capăt jertfei și ofrandei. Prințul roman va deveni ostil față de Israel, interzicând continuarea jertfelor și ofrandelor aduse în cinstea lui Iehova.

Și pe aripa urâciunilor. Aflăm de la Matei 24:15 că el va ridica o imagine idolatră abominabilă în templu și va obliga pe toți să i se închine. Unii cred că aripa de aici se referă la o aripă a templului.

Va fi cel care pustiește. El va persecuta și distruge pe cei ce refuză să se închine chipului ridicat de el.

Chiar până consumarea, care este stabilită, va fi turnată peste pustiire. Groaznicele persecuții îndreptate împotriva evreilor vor continua pe toată perioada celei de-a doua jumătăți a Tribulației, de trei ani și jumătate a săptămânii a șaptezecea, o perioadă cunoscută sub denumirea de Marea Tribulație sau Marea Strămtorare. Apoi prințul roman, „cel ce face pustiirea,” va fi el însuși nimicit, cum a decretat Dumnezeu, fiind aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 19:20).

X. VEDENIA SLAVEI LUI DUMNEZEU- O SCHIȚĂ A EVENIMENTELOR VIITOARE

Evenimentele din acest capitol au avut loc în al treilea an al lui Cyrus, regele Persiei. Unii captivi se întorseseră deja la Ierusalim, în baza permisiunii oferite de decretul lui Cyrus, dar Daniel rămăsese în exil. După ce a jelit timp de trei săptămâni, poate din pricina relatărilor descurajatoare primite din partea celor care reveniseră în patrie (lucrarea la templu încetase între timp), poate din cauza stării spirituale ne-corespunzătoare a celor aflați în continuare în exil, sau poate fiindcă dorea să cunoască viitorul poporului său, Daniel a stat pe malurile fluviului Tigru (ebr. Hiddekel). Acolo a văzut o vedenie a unui om glorios îmbrăcat în haine de in. Această descriere se aseamănă cu cea a Domnului Isus din Apocalipsa 1:13-16.

Apoi un glas i-a explicat lui Daniel de ce a întârziat răspunsul la rugăciunile sale. Prințul împărăției Persiei se opusese timp de douăzeci și unu de zile. Cine este acest prinț (sau căpetenie sau dregător), care s-a pus de-a curmezișul rugăciunii lui Daniel atâta timp? Având în vedere ca arhanghelul Mihael, protectorul Israelului, este chemat să intervină, trebuie să conchidem că este vreo putere îngerească malefică, în orice caz cineva mai puternic decât un simplu „prinț” uman, în excelentul său comentariu asupra cărții Daniel, Leon Wood oferă următoarea explicație:

Întrucât și Greciei avea să i se repartizeze un „prinț” similar, la timpul convenit (conform v. 20), iar poporul lui Dumnezeu se va afla sub jurisdicția Greciei, după căderea Persiei și cucerirea ei de către Grecia, pare justificată concluzia cu Satana adesea repartizează emisari speciali care să influențeze guvernele împotriva poporului lui Dumnezeu. Negreșit acest capitol aduce o contribuție însemnată cu privire la elucidarea naturii luptelor dintre puterile superioare cu referire la programul lui Dumnezeu de pe pământ (conform Efeseni 6.11,12).

Dar cum a putut oare Prințul Persiei să reușească să l se împotrivescă Domnului timp de douăzeci de zile și cum de a avut Domnul atotputernic nevoie de ajutorul lui Mihail (v. 13)? (Unii, ca de exemplu William Kelly, răspund la aceste obiecții sugerând că vorbitorul din versetul 13 ar fi o altă persoană decât Domnul.) O soluție ar fi că „un anume om” din versetele 5 și 6 nu este Domnul, ci o ființă angelică, poate Gabriel. Și într-un caz, și-n altul, glasul a explicat de ce rugăciunile lui Daniel au fost împiedicate. După cum s-a arătat deja, prințul împărăției Persiei a fost cel răspunzător de această întârziere. Glasul a promis de asemenea că va dezvălui lucrurile ce se vor întâmpla poporului lui Daniel, evreii, în zilele de pe urmă. Această explicație se face în capitolele 11 și 12.

Se ridică întrebarea dacă glasul a fost cel al omului îmbrăcat în haine de in sau glasul solului îngeresc. Lui Daniel i-au sleit puterile, rămânând mut în urma acestei experiențe, dar a fost întărit de cineva având înfățișare de om.

Apoi acesta căruia Daniel i s-a adresat cu termenul „domnul meu” a spus că va trebui să se lupte cu prințul Persiei, după care îl va înfrunta pe prințul Greciei. În continuare el îi va dezvălui lui Daniel ce este scris în Scriptura Adevărului. Mihail, prințul „tău” (al lui Daniel și al poporului său), a fost cel care a stat puternic alături de el în aceste bătălii.

A. Cucerirea de către Grecia a Medo-Persiei

Deși la data când au fost scrise se refereau la viitor, versetele 1-35 sunt acum parte din istorie. Versetele 36 și 45 se referă la evenimente viitoare. El din versetul 1 s-ar putea referi la Mihail, menționat în versetul precedent, sau la Darius. Versetul 2 vorbește despre puterea a patru regi ai Persiei și opoziția celui din urmă față de Grecia. Cei patru regi au fost Cambyses, Pseudo-Smerdis, Darius I (Hystaspes), și Xerxes I (Ahașveroș). Alexandru cel Mare a fost mărețul rege care a smuls puterea mondială din mâinile Persiei, transferând-o în mâinile Greciei.

Imperiul Grec a lui Alexandru Macedon

Când Alexandru a murit, împărăția lui a fost divizată în patru părți - Egipt, Siria-Babilon, Asia Mică și Grecia. Dregătorul Egiptului a fost regele sudului, pe când dregătorul Siriei-Babilon a fost regele nordului. Nici unul din succesorii lui Alexandru nu au fost urmași ai săi, ci foști generali din armata sa.

Versetele 5-35 descriu războaiele ce au durat circa două secole între aceste două regate din urmă. Primul rege al Sudului a fost Ptolemeu I, și cel ce avea să câștige supremația asupra sa a fost Seleuc I al Siriei. Aceștia au fost la început aliați, dar apoi au devenit adversari. (Este important să recunoaștem că titlurile „regele Nordului” și „regele Sudului” se referă la liderii Siriei și Egiptului ce se aflau pe tron în timpul evenimentelor descrise în orice verset, și nu același set de domnitori de pe parcursul întregului text). Ulterior Berenice, fiica lui Ptolemeu II, s-a căsătorit cu Antioh II; regele Siriei, cu scopul de a realiza o împăcare între cele două națiuni, dar stratagema a eșuat, dând naștere la alte intrigi și asasinate.

Controlul Ptolemaic asupra Palestinei

Ptolemeu III, un frate ale lui Berenice, a reușit în atacul său împotriva domeniului lui Seleuc Callinicus, întorcându-se în Egipt cu prizonieri și multă pradă de război. Doi ani mai târziu Seleuc a lansat un atac nereușit împotriva Egiptului.

Controlul Seleucid asupra Palestinei, cca. 190 î.Cr.

Fiii lui s-au dovedit mai victorioși, în special Antioh III. Versetele 10-20 descriu modul în care cumpăna izbânzii a alternat între Nord și Sud. Versetul 17b ne arată cum Anthioh III a încheiat un pact cu Egiptul, dându-i pe fiica sa Cleopatra (nu renumita sau mult trâmbițata regină a Egiptului) de nevastă lui Ptolemeu V, dar ea a fugit, trecând de partea Egiptului.

Când Anthioh III a încercat să cucerească Grecia, a fost înfrânt de romani la Termopile și Magnesia, revenind în patria sa unde a murit în urma unei insurecții. Succesorul său, Seleuc Filo-pater, și-a atras oprobiul prin impunerea unor impozite apăsătoare asupra slăvitei împărății, Israelul. El a murit în condiții neelucidate, probabil fiind otrăvit.

Palestina sub Romani

2. Domnia maleficului Antioh Epifanul (11:21-35)

Versetul 21 ne aduce până în punctul înălțării lui Antioh Epifanul, „micul corn” din Daniel 8. Această persoană malefică a obținut prin intrigi tronul ci; aparținea de drept nepotului său. Regatele au fost copleșite de forța sa militară iar marele preot evreu, Onias, prințul legământului, a fost asasinat.

Antioh a încheiat tratate cu diverse națiuni, în special cu Egiptul, dar totdeauna numai în avantajul său. Când prăda și cucerea o provincie, se folosea de bogățiile obținute pentru a-și extinde propria sa putere.

Campania sa dezlănțuită împotriva Egiptului se bucură de mențiune specială. Regele Sudului nu a putut să-i țină piept, în parte datorită duplicității adepților săi.

Ulterior atât regele Siriei, cât și al Egiptului au făcut tot felul de înțelegeri ipocrite și perfide. Pe când Antioh se întorcea în țara sa, a început să-și îndrepte ostilitatea împotriva Israelului, făcând o mulțime de victime și multe pagube materiale.

Când Antioh a pornit la un nou atac împotriva Egiptului, a primit ripostă din partea romanilor (vasele din Cipru) în apropiere, de Alexandria. La întoarcere, trecând prin Palestina, și-a vărsat mânia împotriva Israelului. Unii evrei apostazi au colaborat cu el. El a întrerupt jertfele zilnice,

ordonând să se înalțe în lăcașul de închinăciune un idol. Din istoria laică aflăm că a poluat templul, aducând ca jertfă pe altar un porc. Sfântul legământ (v. 28,30,32) se referă la credința evreiască, cu accent special asupra sistemului de jertfe.

Aceste nemaipomenite acte de sacrilegiu au dus la izbucnirea revoltei macabeilor, condusă de Iuda Macabeu („ciocanul”) și de membrii familiei acestuia. Evreii apostatați s-au dat de partea lui Antioh, dar cei credincioși au fost puternici și au realizat mari fapte de vitejie. A fost un timp de groaznice măceluri pe de o parte, dar de mare forță spirituală și reviriment, pe de altă parte.

A. Anticrist (11:36-45)

După cum am arătat deja, versetele 36-45 se referă la viitor, ele nefiind încă împlinite. Versetul 36 îl prezintă pe regele înverșunat, a cărui descriere ne duce cu gândul la Anticrist. El va propăși până când mânia lui Dumnezeu împotriva lui Israel se va fi împlinit. Mulți cred că el va fi un evreu, în lumina unor sintagme precum: „Dumnezeul părinților săi” și „dorința femeilor” (adică Mesia). Cu greu s-ar lăsa evreii înșelați de un Mesia dintre neevrei! În orice caz, el își va extinde mult stăpânirea prin acțiuni militare agresive.

Avem o problemă în versetele 40-45 în identificarea subiectului desemnat prin pronumele „el”. Regele din Sud se confruntă cu acest rege înverșunat pe câmpul de bătălie. Regele din Nord cotopește apoi Palestina și Egiptul. Dar veștile rele primite din nord îl fac să revină în Palestina, unde își ridică tabăra între mări (adică între Marea Mediterană și Marea Moartă) și Ierusalim. El va fi nimicit, fără să-i vină nimeni în ajutor.

B. Marea Tribulație

Versetul 1 descrie Marea Tribulație (Marea Strămtorare), adică cei trei ani și jumătate ce preced a doua venire a lui Cristos. Unii vor fi înviați, pentru a intra în Mileniu împreună cu Cristos; morții răi vor fi înviați la sfârșitul Mileniului (v. 2; vezi Apocalipsa 20:5). Acei sfinți din timpul Tribulației care s-au dovedit înțelepți, ascultând de Domnul și conducându-i pe alții la credință și neprihănire, vor străluci în gloria eternă.

Unii comentatori văd versetul 2 ca pe o referire nu la învierea fizică, ci la revirimentul moral și național al lui Israel. După ce străvechiul popor al lui Dumnezeu este readus în țara sa, în necredință, o rămășiță va răspunde la chemarea evangheliei și va intra în Mileniu. Aceștia sunt cei ce se vor trezi la viață veșnică. Toți ceilalți, care se închină lui Anticrist, vor fi condamnați să aibă parte de rușine și dispreț veșnic. După ce a fost îngropat printre Neamuri atâtea secole, Israelul va fi restaurat pe plan național și apoi rămășița credincioasă va trăi experiența învierii spirituale descrise în Isaia 26:19 și Ezechiel 37.

Lui Daniel i s-au dat instrucțiuni să păstreze profețiile într-o carte. În general se crede că partea a doua a versetului 4 s-ar referi la progresele realizate în domeniul transporturilor și al cunoștințelor științifice. Dar probabil că altul este sensul său. Iată cum traduce Darby: „mulți vor cerceta cu sârguință.” Tregelles îl redă astfel: „mulți vor cerceta îndeaproape cartea de la cap la cap.” Versetul ne învață că mulți vor studia Cuvântul profetic și cunoașterea despre el va crește în Marea Strămtorare.

Aceste versete consemnează discuția ce a avut loc între doi indivizi neidentificați și un om îmbrăcat în [haine de] in cu privire la cât timp se va scurge până la sfârșit. Timpul dat este trei ani și jumătate (un timp, timpi și jumătate de timp). Când își exprimă în continuare nedumerirea și neputința de a înțelege, i se spune că vedenia nu va fi întru totul limpede până când se va împlini. Dar el poate rămâne liniștit și asigurat de faptul că cei neprihăniți vor fi curățiți, cei răi se vor arăta pe față ca atare și numai cei înțelepți vor înțelege. De la începutul Marii Tribulații și până la sfârșit va fi un timp, timpi și jumătate de timp (trei ani și jumătate sau 1.260 de zile).

Probabil urâciunea pustiirii va fi stabilită în templul de la Ierusalim cu treizeci de zile înainte de începerea Marii Tribulații, asta ar explica cifra de o mie două sute nouăzeci de zile prezentată în acest verset.

Cât despre cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile, explicația oferită este că prin aceasta suntem transportați dincolo de Venirea lui Cristos și de judecarea dușmanilor Săi până la începutul domniei Sale.

Lui Daniel i se spune că se va odihni (adică va muri) și se va ridica la înviere pentru a se bucura de moștenirea sa - adică de binecuvântările din timpul Mileniului cu Mesia al său, Domnul Isus Cristos.

clickbible.org